

dansk side måtte beklage optagelsen af federal-klausulen i konventionen, hvorefter tiltrædelse ikke ubetinget forpligter en forbundsstat til gennemførelse af konventionens bestemmelser med hensyn til emner, der ifølge vedkommende lands forfatning henhører under enkeltstaternes kompetence. Den danske delegations stilling til det nu foreliggende resolutionsforslag måtte ikke betragtes som præjudicerende Danmarks almindelige holdning med hensyn til optagelse af federale klausuler i internationale konventioner. —

Med hensyn til hjælp til flygtninge (dagsordenens punkt 31) havde højkommisæreren i sin beretning stillet 3 hovedforslag:

- a) Tilvejebringelse af et begrænset hjælpefond, hvis midler, fremskaffede gennem frivillige bidrag, fortrinsvis skal anvendes til støtte for de flygtninge i det fjerne og det nære Østen, hvis stilling forventes at blive særlig udsat efter IROs ophør, samt til afhjælpning af sådanne krisesituationer, som midlertidigt vil kunne opstå i forbindelse med tilstrømningen af nye flygtninge i førstemodtagerlandene. Fondet skulle administreres af højkommisæreren med bemyndigelse til at søge tilvejebragt bidrag til det.
- b) Udarbejdelse af langtidsplaner og udvikling af metoder til finansiering og gennemførelse af økonomiske genopbygningsforanstaltninger med henblik på at sikre rimelige levevilkår for de tilbageværende flygtningegrupper.
- c) De stater, som er villige til at gøre en yderligere international indsats med henblik på fremme af udvandringen, bør træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at flygtningene indenfor højkommisariatets mandat opnår en rimelig andel i de emigrationsmuligheder, som måtte blive skabt.

Under forhandlingene blev højkommisæreren's forslag nærmere belyst.

a) Med hensyn til det påtænkte *hjelpefond* udtalte højkommisæreren, at han måtte betragte et beløb på mindst 3 millioner dol-

lars som nødvendigt for de mest påtrængende hjælpeydelse.

Den britiske delegation fandt, at nødhjælpen i Europa formentlig kunne varetages næsten udelukkende af de private organisationer; dette var derimod ikke tilfældet i Det fjerne Østen. Om muligheden for bidrag fra Storbritannien kunne der intet siges på forhånd.

Den canadiske delegation udtalte ønsket om mere detaljerede oplysninger vedrørende den påtænkte indsamling af midler og kunne ikke acceptere princippet om internationale hjælpeprogrammer, uden en forsikring om, at de nationale hjælpeprogrammer var utilstrækkelige.

Flere delegationer, deriblandt den danske, understregede, at deres godkendelse af en bemyndigelse til højkommisæreren ikke måtte fortolkes som indebærende nogen juridisk eller moralsk forpligtelse til at yde bidrag, når der til sin tid blev udsendt en appel.

Mrs. Roosevelt, De Forenede Stater, erindrede om den sympati, hendes land stadig havde vist for flygtningenes vanskeligheder, og om de meget betydelige bidrag, der var ydet af De Forenede Stater, både af offentlige og private midler. Hun fandt imidlertid, at De Forenede Nationer burde indskrænke antallet af de henvendelser, de rettede til regeringerne om finansiel støtte. Der krævedes nu bidrag til de store hjælpeprogrammer i Palæstina og Korea så vel som til UNICEF og programmet for teknisk bistand; under disse omstændigheder kunne De Forenede Stater ikke stemme for en ny generel bemyndigelse til indsamling af hjælpearbejde. Fra amerikansk side havde man dog ikke noget at indvende imod, at højkommisæreren henvendte sig til private personer og organisationer om bidrag.

b) Med hensyn til højkommisæreren's andet forslag blev det under debatten dels af forskellige delegationer, dels af højkommisæreren fastslået, at der ikke skulle være tale om dobbeltarbejde i forhold til allerede bestående organisationer; højkommisæreren's indsats skulle udelukkende bestå i at til-